

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXV. De sacris Scripturis omnium consensu receptis, & de iis quae non sunt hujusmodi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

A

CAPUT XXV.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ΄.

Περὶ τῶν ἐμολογημένων θείων γραφῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων.

De divinis Scripturis omnium consensu receptis, & de iis que non sunt ejusmodi.

Ceterum opportunum videtur hoc loco novi Testamenti libros de quibus jam diximus, summam recensere. Primò igitur collocanda est sacra Evangeliorum quadriga; quam deinde consequuntur Actus Apostolorum. Post hos numeranda sunt Pauli Epistolæ. Inde prior illa Joannis, ac similiter Petri epistola suscipienda est. Postremò adjungenda est, si ita videbitur, Joannis Revelatio: de qua quid Veteres senserint, suo loco exponemus. Et hæc quidem communi omnium consensu recepta sunt. Ex iis verò quæ in dubium revocantur, à multis tamen commemorari videmus, est epistola quæ dicitur Jacobi, & quæ Judæ, & secunda Petri; Joannis item altera & tertia, sive illæ ab ipso reverà Evangelista, sive ab altero ejusdem nominis compositæ sunt. Pro spuris habendi sunt etiam Actus Pauli, & liber Pastoris titulo inscriptus, & Revelatio Petri: Barnabæ item epistola, & quæ dicitur Institutiones Apostolorum. His adjuget si lubet, Joannis Revelationem: quam nonnulli, ut superius dixi, ex albo Scripturarum expungunt, alii inter libros omnium consensu probatos annumerant. Sed & in eundem ordinem jam à quibusdam relatum est evangelium secundum Hebræos, quo maxime delectantur Hebræi illi qui Christi fidem susceperunt. Atq; hi sunt libri qui in dubium revocantur. Quorum tamen indicem contexere idcirco necessarium putavi, ut cum ex ecclesiæ traditione, veras ac sinceras Scripturas, & omnium consensu probatas, ab iis distinxerimus, quæ dubiæ quidem auctoritatis sunt, nec in novi Testamenti corpus relate, à plerisque tamè ecclesiasticis Scriptoribus agnoscuntur: hoc modo tum hos ipsos libros facilius dignoscere possimus, tum alios sub Apostolorum nomine ab Hæreticis evulgatos, qui Petri, Thomæ, Matthiæ, & quorundam aliorum evangelia, Andreæ quoque, Joannis, aliorumq; Apostolorum Actus continent. Quos quidem libros nullus unquam, qui continuata ab Apostolis successione in ecclesia docuit, in scriptis suis commemorare dignatus est. Sed & ipsum dicendi genus longè ab Apostolica sim-

Huc refer. de Niceph. l. 2. c. 46.

B

C

D

N

ΕΥ' λογος δ' ἐπιβῆθα χρομένους, ἀνακεφαλαίωσαται τὰς δηλωθείσας τὴ καινῆς διαθήκης γραφάς. καὶ δὴ τακτέον ἐν πρώτοις, τὴν ἁγίαν τῆς Εὐαγγελίων τετρακτύ. οἷς ἐπέλα ἡ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων γραφή. καὶ δὲ ταύτῃ, τὰς Παύλου κατὰ λεκτέον ἐπιστολάς· αἷς ἐξῆς τὴν Φερμένην Γωάννη πρεσβυτέρου, καὶ ὁμοίως τὴν Πέτρου κρυφώτερον ἐπιστολήν. ἐπὶ τέτοις τακτέον, εἰγε φανείν, τὴν Ἀποκαλύψιν Γωάννη. καὶ ἡς τὰ δόξατα, καὶ κρυφὸν ἐκτεθησόμεθα. καὶ ταῦτα μὴ ἐν ὁμολογημένοις. τῆς δ' ἀνιλεγομένων, γνωρίμων δ' ὅτι ὁμοίως τοῖς πολλοῖς, ἡ λεγομένη Γακώβου Φέρειν καὶ ἡ Γέδα. ἢ τε Πέτρου δευτέρα ἐπιστολή, καὶ ἡ ὀνομαζομένη δὲ Δίερα καὶ τρίτη Γωάννη. εἴτε Εὐαγγελιστῶ τυγχάνουσι, εἴτε καὶ ἕτεροι ὁμωνύμοι ἐκείνω. ἐν τοῖς νόμοις κατὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τῶν Παύλου πράξεων ἡ γραφή, ὅ, τε λεγομένη ποιμήν, καὶ ἡ Ἀποκαλύψιν Πέτρου. καὶ πρὸς τέτοις, ἡ Φερμένη Βαρνάβα ἐπιστολή, καὶ τῶν Ἀποστόλων αἰ λεγομένων διδασκαλῶν ἐπὶ τε ὡς ἔφην, ἡ Γωάννη Ἀποκαλύψιν εἰ φανείν, ἢ ἴνες ὡς ἔφην ἀθετέσιν. ἕτεροι δὲ ἐγκρίνουσι τοῖς ὁμολογημένοις. ἢ δὴ δὲ ἐν τέτοις πνεύς καὶ τὸ κατ' Ἐβραίων εὐαγγέλιον κατέλεξαν, ὅ μάλιστα Ἐβραίων οἱ τὸν Χριστὸν πρὸς δὲ ἐξάμενοι χαίρουσι. ταῦτα μὲν πάντα, τῶν ἀνιλεγομένων ἀνείη. ἀναγκαίως ὅ καὶ τέτων ὁμοίως τὸν κατὰ λόγον πεποιήμεθα, διακρίναντες τὰς τε καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πρὸς ἀδύσιν ἀληθείας καὶ ἀπλάσους καὶ ἀνωμολογημένας γραφάς, καὶ τὰς ἄλλας πρὸς ταύτας, ὅτι ἐν διαθήκῃ μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀνιλεγομένας. ὁμοίως ὅ πρὸς πλείους τῶν ἐκκλησιαστικῶν γνωσκομένας ἢ εἰδέναι ἔχομεν αὐτὰς τε ἰαύλας, καὶ τὰς ὀνόματι τῶν Ἀποστόλων πρὸς τῶν αἰρετικῶν πρὸς Φερμένας. ἢ τοῖς ὡς Πέτρου καὶ Θωμά καὶ Μαθθία, ἢ καὶ Ἰωνν πρὸς τὰς ἄλλων εὐαγγέλια πρὸς ἐκχέσας. ἢ ὡς Ἀνδρέου καὶ Γωάννη καὶ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων πράξεις· ὅ ἔδεν ἔδαμῶς ἐν συγγραμμάτι τῶν καὶ διαδοχὰς ἐκκλησιασ-

plicitate discrepat. Sensus quoque ipse, & quæ ibidem traditur fides, cum à vera & Catholica doctrina plurimum quantum aberret, hæc Hereticorum hominum figmenta esse manifestè coarguit. Quocirca ne quidem inter spurios collocandi sunt hi libri, sed tanquam absurdi & impii, prorsus repudiandi. Nunc ad seriem historię nostræ redeamus.

Α κών τις ἀνήρ εἰς μνήμην ἀγαγεῖν ἠξίωσεν. πρῶτον δὲ περὶ τῆς Φερεγγίδων ἀποστολῆς τὸ δόγματικὸν ἐναλλάξει χαρακτήρῃ τῆς γενωμένης ἢ τῆς ἐν αὐτοῖς Φερεγγίδων ἀποστολῆς, πρῶτον ὅσον τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδόξιας ἀπάδασα, ὅτι δὴ αἰρετικῶν ἀνδρῶν ἀναπλάσμα ἔστι. χάνει, σαφῶς παρίστησι ὅθεν ἐστὶ ἐν νόθῳ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀληθινόν, ἀλλ' ὡς ἀτοπα πάντα καὶ δυναστεῖα τῶν ἀληθινῶν. ἰωάννη δὲ λοιπὸν καὶ ἐπιτὼν ἐξ ἡς ἰστορεῖται.

CAPUT XXVI.

De Menandro praeſtigiatore.

Hæreſis Niceph. l. 3. c. 12.

Simonis Magi successor Menander, diabolicae pravitatis alterum telum priore illo nequaquam inferius semet ipse ac mores suos præstitit. Hic quoque Samarites, ad summam magicarum artium peritiam perinde ac magister progressus, pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit. Nam seipsum quidem servatorem esse afferebat, ad hominum salutem ex ævis quibusdam invisibilibus ab alto destinatum. Neminem verò aiebat ipsos mundi conditores Angelos posse superare, nisi qui prius magica disciplina à se institutus, & baptismo, quem ipse tradebat, initiatus fuisset. Quem baptismum quicumque suscipere meruissent, eos perpetuam in hoc sæculo immortalitatem adepturos affirmabat: non amplius morti obnoxios, sed hic in ævum permanſuros, juvenes semper atque immortales futuros. Atque hæc quidem ex Irenæi libris licet cognoscere. Sed & Justinus similiter postquam de Simone retulit, de Menandro quoque subjungit hæc verba: Menandrum item quemdam Samaritanum ex vico Caparattæ oriundum, discipulum Simonis, Dæmonum stimulis agitatum Antiochiam venisse, atque ibi plurimos arte magica deluisse novimus. Qui etiam sectatoribus suis persuaserat ipsos nunquam esse morituros. Et ex illius disciplina adhuc supersunt nonnulli qui idem profitentur. Fuit hoc diabolicæ calliditatis contentum, ut per maleficos homines Christianorum nomen falsò sibi vindicantes, magnum illud religionis nostræ sacramentum magicæ artis infamia aspergeret, & ecclesiastica dogmata de animorum immortalitate, ac de mortuorum resurrectione ludibrio exponere omnibus modis conaretur. Sed isti qui

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κς.

Περί Μενάνδρου τῆς γοητείας.

Β Σίμωνας τὸν μάγον Μενάνδρου διαδοχὴν ἔλαβεν, ὅπλον δευτέρου ἐχέοντος τῆς διαβολικῆς ἐνεργείας ἀποδοῦναι τὸν τρόπον ἢ καὶ ἔτι Σαμαρείας. εἰς ἀκρὸν δὲ τῆς γοητείας ἐπέλαβεν ἔτι διδασκαλίας ἀποδοῦναι, μείζονα ἢ τὰ ἀληθινὰ τελελογίας. ἑαυτὸν μὲν ὡς ἀρα εἶη λέγων ὁσίων, ἔπει τῶν ἀνθρώπων ἀνωθεν ποθεῖν ὡς ἀοράτων αἰῶνων ἀπεσφαλμένους σωτηρίας διδάσκων ἢ μὴ ἄλλως δυνάσασθαι καὶ ἀλλοτρίων κοσμοποιῶν ἀγγέλων ἀπεργασεῖσθαι, καὶ δευτέρου διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀποδομένης μαγικῆς ἐμπειρίας ἀχθέντα, καὶ διὰ τὴν μεταδομένην πρὸς αὐτὸν βαπτισματικῆς ἐπισημίας, ἀθανασίαν αἰδίον ἐν αὐτῷ τέτω μετέξεν τῶ βίῳ, μηκέτι θνήσκουσα αὐτὸν ἢ ἀποδομένης, εἰς τὸ αἰετὸν ἀγήρω πνεύματι καὶ ἀθανάτῳ ἔσομένης. ταῦτα μὲν αὖ καὶ ἐκ τῆς Εἰρημῆος διαγνωθῆναι βιάσθαι. καὶ ὁ Γρηγόριος δὲ καὶ τὸ αὐτὸ τῷ Σίμωνι μνημονεύσας, καὶ τὴν αὐτῆς τέτῃς διήγησιν ἐπιφέρει λέγων. Μενάνδρου δὲ πνα καὶ αὐτὸν Σαμαρεῖαν τὸν ἀπὸ κώμης Καππαδοκίας, γρόμδρον μαθητὴν τῷ Σίμωνι, οἰσηθέντα καὶ αὐτὸν ὑπὸ τῶν δαιμόνων, καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ γρόμδρον, πολλὰς ἑξαπατήσας διὰ μαγικῆς τέχνης οἰδαμνὸν ὡς καὶ τῶν αὐτῶν ἐπομένων, ὡς μὴ ἀποθνήσκουσιν ἐπίστω. καὶ καὶ πνεύματι εἰσὶν ἀπὸ ἐκείνων, τέτῳ ὁμολογησώμενοι. ἢ δ' ἀρα διαβολικῆς ἐνεργείας, διὰ τοιῶνδε γοητειῶν τὴν χριστιανῶν ἀποδομένην ὑποδομένην, τὸ μέγα τῆς θεοσεβείας μυστήριον ἑξαπατῆσαι ἀποδομένην, διασύραται δὲ αὐτῶν τὰ ἀληθινὰ ψυχῆς ἀθανασίας καὶ κερμάτων.